

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/12619 en 07/12617 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 7 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 juli 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

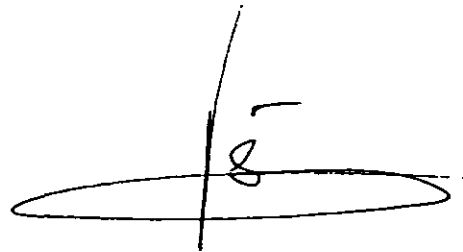
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juli 2007

361.

Verzonden: 25 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07 / 12619 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 12617 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 7 juni 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Iraanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. P.E. Vos, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 9 februari 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 21 maart 2007 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 22 maart 2007 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het beroep de werking van het besluit niet opschort. Verzoeker heeft op 22 maart 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt het besluit te schorsen totdat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 24 mei 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

- 2.2 Ingevolge artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 67, derde lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 Vw geen rechtmatig verblijf hebben.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.5 Bij besluit van verweerder van 4 juli 2000 is verzoeker op grond van artikel 67, derde lid, Vw ongewenst verklaard. Dit besluit is in rechte onaanastbaar.
- 2.6 In haar uitspraak van 16 juli 2006 (200510434/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) overwogen dat de vreemdeling bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang de ongewenstverklaring voortduurt, geen belang heeft, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan immers, in afwijking van artikel 8 Vw, geen rechtmatig verblijf hebben.
- 2.7 Vast staat dat de ongewenstverklaring van verzoeker thans nog voortduurt. Gelet op voornoemde uitspraak van de AbRS kan het beroep van verzoeker niet leiden tot het beoogde resultaat en heeft hij derhalve geen belang bij het door hem ingestelde beroep. De voorzieningenrechter zal het beroep niet-ontvankelijk verklaren.
- 2.8 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.9 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.C.C. van de Schepop, voorzieningenrechter, en op 7 juni 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S.L.L. van den Akker, griffier.

Afschrift verzonden op: 07 JUNI 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Mr. Y.A. Kok-Rieff
Mr. M.M.G. Weel-Krimp
Mr. P.E. Vos
advocaten en procureurs
Kenaupark 24
2011 MT Haarlem
telefoon 023 - 531 63 61
fax 023 - 551 91 20
e-mail pevoss@kwv-adv.com

De Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Haarlem, 5 juli 2007
Inzake :
Betreft : hoger beroep schrift krachtens de Vreemdelingenwet
Rb. Haarlem : procedurenr. AWB 07 / 12617 en 07 / 12619
Justitiernr. : IND-nr. 9409.02.0192 / V-nr.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 JUL 2007	
ZAKEN:	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroep wordt hierbij ingesteld door:

geboren van Iraanse nationaliteit, verblijvende te
in deze zaak woonplaats kiezende te Haarlem aan het Kenaupark 24 ten kantore van de als zijn
gemachtigde optredende advocaat en procureur mr. P.E. Vos, die door hem bepaaldelijk is
gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en dat beroep krachtens die volmacht instelt;
appellant.

Het beroep is gericht tegen het namens de Staatssecretaris van Justitie optredende hoofd van de
Immigratie- en Naturalisatiedienst, gevestigd en kantoorhoudende te Schiphol; verweerder.

Het beroep strekt tot vernietiging van de door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenvestigingsplaats
Haarlem, op 7 juni 2007 gegeven en op 8 juni 2007 verzonden uitspraak op het op 22 maart 2007 door
appellant ingestelde beroep tegen het besluit van verweerder van 21 maart 2007. Bij dat besluit werd
de op 9 februari 2007 door appellant ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Afschriften van de uitspraak van de rechtbank en de daarbij
behorende verzendbrief worden bijgevoegd. Bij deze uitspraak heeft de rechtbank het door appellant
ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, en verder het door hem op 22 maart 2007 ingediende
verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening om het bestreden besluit te schorsen totdat de
rechtbank op het beroep zou hebben beslist afgewezen. Appellant kan zich daar niet mee verenigen, en
voert de volgende grief tegen de uitspraak aan.

Grief.

Ten onrechte heeft de rechtbank, in aanmerking nemende dat appellant ongewenst is verklaard en zijn
ongewenstverklaring voortduurt, overwogen dat, gelet op de uitspraak van de uw Afdeling van 16 juli
2006 (bedoeld zal zijn 6 juli 2006), nr. 200510434/1, het beroep van appellant niet kan leiden tot het
beoogde resultaat, en hij, aldus de rechtbank, derhalve geen belang bij het door hem ingestelde beroep
heeft.

Toelichting.

Naar appellants mening heeft de rechtbank bij dit oordeel veronachtzaamd dat, zoals de voorzieningenrechter in de rechtbank Amsterdam bij uitspraak d.d. 22 september 2006 (AWB 06/29308 en 06/29435) overwoog, de procedures omtrent verlening van een verblijfsvergunning asiel en ongewenstverklaring elk een eigen vreemdelingenrechtelijk toetsingskader en verschillende rechtsgangen hebben. De voorzieningenrechter overwoog in die uitspraak dat de vraag of de betrokken vreemdeling bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te zullen worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, en de vraag of deswege van zijn uitzetting moet worden afgezien en of wegens bijzondere omstandigheden in zijn verblijf in Nederland moet worden berust, bij uitstek aan de orde behoort te komen in de asielprocedure. Immers, aldus de voorzieningenrechter, ingeval in asielzaken sprake is van een 'arguable claim' dat zich een schending van artikel 3 van het EVRM kan voordoen, dient in verband met artikel 13 EVRM een 'effective remedy' open te staan waarin de gegrondheid van het risico van een schending van artikel 3 EVRM middels een 'independent en rigorous scrutiny' inhoudelijk beoordeeld wordt, en waar, bij gegrondbevinding van deze 'arguable claim' rechtsherstel geboden wordt. Voor appellant geldt dit in de onderhavige zaak - wanneer Afghanistan wordt vervangen door Iran - evenzeer.

In zijn noot bij bovengenoemde uitspraak onder de publicatie ervan in NAV 2007/19 stelt mr. B.K. Olivier dat de bedoeling van de wetgever bij regeling van de meeromvattende beschikking is geweest de vreemdeling in een procedure over afwijzing van een aanvraag van een verblijfsvergunning in beginsel zo nodig ook de gelegenheid te geven aan de orde te stellen of hij al of niet zou mogen worden uitgezet, of aan die uitzetting geen beperkingen zijn verbonden. Het enkele feit dat de vreemdeling zolang de ongewenstverklaring duurt geen rechtmatig verblijf kan hebben impliceert dus niet, aldus de opsteller van de noot, dat de vreemdeling geen enkel procesbelang heeft. Hij wijst er in dat verband op dat een ongewenstverklaring niet gericht is op het rechtsgevolg van de uitzetbaarheid, en dat daarbij (de beslissing tot) uitzetting als zodanig niet aan de orde is.

In overeenstemming met die opvatting overwoog de voorzieningenrechter Amsterdam in de genoemde uitspraak van 22 september 2006 dat uit de uitspraak van uw Afdeling d.d. 7 augustus 2006 (200602402/1) volgt, dat geen rechtsregel meebrengt dat bij vaststelling van het risico dat een vreemdeling aan behandeling in strijd met artikel 3 EVRM zal worden onderworpen, het besluit tot ongewenstverklaring niet in stand kan blijven. In die casus kon een vreemdeling ongewenst worden verklaard ondanks het feit dat verweerder in die zaak besloten had hem niet gedwongen naar zijn land van herkomst te verwijderen, volgens de voorzieningenrechter, zodat niet zou kunnen worden uitgesloten dat de vreemdeling bij het in stand blijven van het besluit tot ongewenstverklaring de door het EHRM bedoelde 'arguable claim' wordt onthouden doordat het beroep tegen het besluit op de asielaanvraag niet-ontvankelijk zou moeten worden geoordeeld.

In de noot onder de uitspraak van de voorzieningenrechter Amsterdam van 22 september 2006 wordt bovendien aan de orde gesteld dat de in de voormelde uitspraak van uw Afdeling van 6 juli 2006 neergelegde opvatting, dat belang bij toetsing in rechte van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning bij samenloop daarvan met een besluit tot ongewenstverklaring eerst aan de orde is indien laatstvermeld besluit wordt vernietigd of ingetrokken, afbreuk doet aan de formele rechtskracht van de afwijzing van de asielaanvraag. Indien de ongewenstverklaring sneuvelt, aldus de opsteller van de noot, kan immers een nieuwe aanvraag worden ingediend waarbij de vraag of de eerdere aanvraag al of niet terecht is afgewezen alsnog bij de rechter aan de orde kan worden gesteld.

Appellant heeft het hierboven verwoorde standpunt ook in zijn beroepschrift d.d. 9 april 2007 naar voren gebracht. Hij heeft daarin verwezen naar Spijkerboer-Vermeulen, Vluchtelingenrecht (Ars Aequi Libri 2005), par. 5.4.8.4, laatste alinea, waarin gesteld wordt dat in lijn met de Afdelingsjurisprudentie aan tegenwerping van art. 33 lid 2 Vluchtelingenverdrag (het refoulement-verbod) aan door artikel 3 EVRM beschermde verdragsvluchtelingen een belangenafweging ten grondslag dient te liggen. Die belangenafweging zou betrekking moeten hebben op de vraag of het door eiser gepleegde misdrijf dat aanleiding is de aanvraag te weigeren, zo ernstig is dat hij als gevolg daarvan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus bedoeld in de EU Definitierichtlijn. Daarbij zal ook de vraag of eiser een actueel bezwaar voor de openbare orde vormt dienen te worden betrokken.

Ook in de hier bedoelde opvatting wordt ervan uitgegaan dat de mogelijkheid om eventuele schending van artikel 3 EVRM die het gevolg van uitzetting zou kunnen zijn in een ongewenstverklarings-procedure aan de orde te stellen, niet kan afdoen aan de verplichting de mogelijkheid van die schending in het kader van de door de vreemdeling gevoerde asielprocedure te beoordelen. En ook van die redenering is de consequentie dat het enkele feit dat de vreemdeling zolang de ongewenstverklaring duurt geen rechtmatig verblijf kan hebben niet impliceert dat hij in die asielprocedure geen procesbelang zou hebben.

De rechtbank heeft door in de bestreden uitspraak de hierboven weergegeven argumentatie, die ook voor de zaak van appellant geldt, buiten beschouwing te laten, het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard en de verzochte voorlopige voorziening ten onrechte geweigerd.

Conclusie.

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak, en gegrondverklaring van het door hem tegen de door verweerder op 21 maart 2007 jegens hem gegeven beschikking ingestelde beroep.

Gemachtigde